

Neděle 12.2.2006 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Text: „*Vybízím vás, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět'; to at' je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.*“ (Ř 12, 1.2) [další texty: Mt 11,29 1K 2,16 Fp 2,5]

Říká se, že anglický král Jindřich V. napomínal svého syna, korunního prince, když udělal něco nesprávně, slovy: „*Můj drahý synu, pamatuj na to, kdo jsi.*“ – Myslím si, že podobným způsobem mluvíme někdy jako rodiče se svými dětmi, když je vyprovázíme do školy, posíláme na výlet nebo dorostový tábor... Asi se shodneme na tom, že v některých situacích potřebujeme něco podobného slyšet také jako dospělí-křesťané. Jako věřící lidé si potřebujeme připomínat, že jsme královskými dětmi a že není vůbec jedno, jak žijeme. Když se hlásíme k Bohu, měli bychom žít tak, abychom svému Pánu nedělali ostudu. Tímto směrem ukazuje dnešní text z dopisu křesťanům do Říma.

1. „*Nepřizpůsobujte se tomuto věku*“

Svět, ve kterém žijeme, není nakloněn přátelsky ani křesťanům ani křesťanské víře. Přesto je to prostředí, ze kterého nemáme utíkat a ve kterém se máme jako křesťané osvědčit. Je to místo našeho života, naší práce a služby.

a) Žít v dnešním světě křesťansky, v duchu evangelia není vůbec snadné. *Nejjednodušší je se prostě světu přizpůsobit.* Neupozorňovat na sebe, nevybočovat z řady – to nás nestojí žádnou větší námahu... Z přírody známe příklady takového přizpůsobení. Některá zvířata, ptáci nebo ryby mění kvůli svému bezpečí barvu podle barvy okolí. Nejznámější je asi *chameleón*. Chameleón si přizpůsobením, změnou barvy zachraňuje život. – Křesťané si uchovávají - zachraňují život zase tím, že si svou „*barvu*“ za všech okolností zachovávají, že si zachovávají odlišnost. Křesťané, kteří se přizpůsobují svému okolí, přebírají jeho hodnotový systém, jeho měřítko a cíle, nemohou splnit úkol, který jim Ježíš Kristus dal. Jdou s davem, splynou s ostatními a přitom ztrácejí vliv... Existují ovšem různé představy o tom, jak taková odlišnost má vypadat.

V době mých *školních let* se za nevhodné projevy přizpůsobení světu považovaly dlouhé vlasy u mužů, krátké sukně u žen. Kdo chodil do kina, kdo měl televizi, ten se přizpůsoboval světu. – Možná vám to dnes připadá legrační, ale tak to opravdu bylo. Nechci to v žádném případě zlehčovat, ale určitě budete se mnou souhlasit, že takový přístup je velmi zjednodušený. Nechceme jako křesťané slevovat z biblických norem. Vidíme ovšem, že problém přizpůsobení se světu je daleko hlubší a složitější. Nejsou to jen vnější projevy a formy, nejsou to jen některé věci, které jsou nositeli přizpůsobení. Je to něco, co vychází ze srdce: určité představy a ideály, které hrají v našem životě hlavní roli, celkové zaměření života. V čem se nemáme přizpůsobovat, je *ideál užívání života, sobectví a soběstřednosti*. K charakteristice dnešního světa patří, že lidé touží po bohatství, po moci, po postavení a za těmito cíli jdou bez ohledu na druhé. Lidí hledají uspokojení svých přání, vášní, chtějí se bavit... Bůh má pro nás jinou cestu. Má pro nás jiné ideály, jiné cíle a jiná měřítko.

b) Boží cestou je cesta *nepřizpůsobování*

Co to tedy znamená *nepřizpůsobovat se tomuto věku*? Máme se jinak oblékat, jíst zvláštní jídla, nepoužívat auta, autobusy, tramvaje a letadla, mobily nebo počítače, aby hned všichni viděli, že jsme nějaká zvláštní společnost? To asi nebude ta správná odpověď na Boží výzvu?! Zavrhnout techniku, pohoršovat se nad uměním, kulturou nebo dalšími věcmi není ta správná cesta. Bůh z nás nepotřebuje mít podivíny, na které si budou ostatní ukazovat prstem a ťukat si přitom na čelo! – Jako takový biblický příklad k našemu tématu vidím příběh Josefa Egyptského: v cizím prostředí vede zápas o věrnost svému Bohu, snaží se jednat jako Boží člověk. Josef nezapomíná na to, kdo je, a nepřestává žít podle svého nejhlubšího přesvědčení.

Pomáhá mu v tom poslušnost vůči Bohu a poctivost vůči jeho nadřízenému. I když ho manželka jeho šéfa svádí ke hříchu, Josef si nenechá poplést hlavu, a když to nejde jinak, uteče pryč. Čisté svědomí před Bohem a odpovědnost za jednání před lidmi jsou pro něho důležitější než chvilková rozkoš. – To je příklad, který ukazuje, že život s Bohem a podle Božích norem, je cestou *proti proudu*. - Když Ježíš Kristus vysvětloval lidem Boží cestu, mluvil o kříži, o sebezapření, o oběti, o pokoře a tichosti...To všechno jsou dnes skoro neznámé a velmi nepopulární postoje. Vyžadují odvahu, statečnost, vytrvalost a vnitřní přesvědčení, že to, co děláme, má smysl. Nejde to samo, vyžaduje to zápas, ale taková je Boží cesta pro nás.

2. „Proměňujte se obnovou své mysli“

Náš Bůh a Pán nás nevede k nějakým okázalým protestům. Křesťanský život, nový život s Kristem a podle Krista má pozitivní obsah. Potřebujeme mít jasno, v jakém světě žijeme a jeho měřítko, ideály a cíle nepřijímat. Ale tím to nekončí. Máme také vědět, k jakému životu nás Bůh v Ježíši Kristu povolal, a k takovému životu směřovat.

Podle ap. Pavla je jedinou správnou cestou, jak se nepřizpůsobovat tomuto věku, nesplynout s okolím, *proměna mysli*. Ap. Pavel vychází z toho, že křesťané jsou lidé, kteří se odevzdali Bohu a mají obnovenou mysl. V osobním setkání s Kristem poznali, že nechtějí žít v zajetí toho zlého, v závislosti na okolnostech, na náladách, na pocitech, ale že chtějí, aby jejich život vedl Bůh, aby jejich život byl navždy spojen s Ježíšem. Takto proměněná mysl má pak vliv na všechno, co děláme.- Díky Božímu působení se *ideálem* našeho života stává *oslava Boha a služba Jemu*. Když se rozhodujeme pro určité povolání, zakládáme rodinu, vychováváme děti, plánujeme život, ptáme se na to, jak tím můžeme oslavit Boha, nejen na to, jak se nám to hodí a kolik to dá? - *Měřítkem* našeho života přestává být okamžitý prospěch, chvilková radost, rozkoš nebo osobní spokojenost, jak to vidíme kolem sebe, ale ptáme se: je to správné, je to dobré, líbí se to Bohu, je to v souladu s Boží vůlí pro můj život? Bez proměny mysli nemůžeme rozpoznat, jaká je Boží vůle.

3. „abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží“

Proměněná mysl vede ke změně zaměření našeho života. Když nechceme splynout s ostatními, když nechceme ztratit „barvu“, potřebujeme se ptát po Boží vůli a podle ní žít. Už nejednáme podle vlastní vůle a vlastních představ, ale ptáme se, co chce od nás Bůh, jak nás chce vést. Pro většinu křesťanů je hledání Boží vůle známé téma a důležitá otázka. Ale jak to vypadá v praxi? Kdy jsme se naposledy ptali po Boží vůli? Je to náš denní zápas anebo jednáme prostě podle toho, co uznáme za vhodné a na Boží vůli se ptáme akorát tehdy, když si opravdu nevíme rady? Mladí křesťané mají pro to takovou pomůcku. Možná jste si všimli, že také mladí lidé v našem sboru mají na ruce náramek s „nějakými“ písmeny. Myslím teď konkrétně na zkratku **W.W.J.D.** Těchto několik písmen má křesťanům připomenout, že se mají dívat na Pána Ježíše a ptát na to, co by dělal On, jak by se zachoval, jak by jednal?

Když se podíváme do našeho textu, zjistíme, že se tam mluví o *rozpoznání Boží vůle*. Nikde v Bibli nenajdeme souhrn pravidel pro všechny životní situace, do kterých se kdy můžeme dostat. I když je právě Bible zdrojem poznávání Boží vůle, nestačí ji jednoduše otevřít a vyhledat si radu do konkrétní situace. Nedá se to ani nějak snadno uhodnout, jak nás chce Bůh vést. Učíme se to rozpoznávat. – Teprve na cestě modliteb, přemýšlení nad Bibli, rozhovorů s křesťany můžeme zaslechnout Boží odpověď na svou otázku. V takovém procesu hledání můžeme postupně rozpoznat, co je z Božího pohledu pro nás opravdu dobré. To neznamena, že se nám to bude hned líbit a že to bude vždy nejjednodušší řešení. Ale bude to cesta Boží vůle. Bude to cesta, na které bude Bůh s námi, cesta nových zkušeností ve víře. A to je mnohem cennější a vzácnější cesta, než ta, kterou si zvolíme sami. Na tuto cestu zve apoštol křesťany ve své době a nás dnes. Dáme si říct? Budeme mít odvahu začít někde znovu, začít podle Boží rady? Křesťan není chameleon, který mění barvu podle okolností. Křesťan naopak barvu přiznává a je tak ve svém prostředí světlem a svědectvím. (Pha – 11.2.2006 – B. Kaleta)